

3. Концепція розвитку центрів надання адміністративних послуг у місті Києві: концепція [Електронний ресурс]: Офіційний веб-портал адміністративних послуг Києва – Режим доступу: <http://ac.dozvil-kiev.gov.ua/News/Details/0cd3cd49-2465-43cc-9b32-3c393e7b442b>

УДК 342.92

Купіна Л. Ф., к.ю.н., доцент,
Висотенко Р. В., студентка,
Національний педагогічний університет ім. М. П. Драгоманова,
м. Київ, Україна

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ СОЦІАЛЬНО-ПРАВОВОГО ЗАХИСТУ ПРАВА МОЛОДІ НА ПРАЦЮ

Одним із нагальних завдань як діючої влади, так і загалом суспільства – є підвищення соціально-правового захисту права молоді на працю та його державне правове регулювання. Нині молоде покоління, особливо особи, які щойно закінчили навчання у вищих навчальних закладах або планують поєднувати роботу з навчанням, досить часто зазнають труднощів при кожній спробі реалізувати своє право на працю. Робота не за фахом, з мінімальним рівнем оплати праці, відмова в прийнятті на роботу із-за браку досвіду – це те, що не дає молоді можливості реалізації свого права, що через відсутність дієвих правових механізмів не сприяють активному розвитку молодого покоління як працюючого населення України, та в певній мірі породжують спад інтересу молоді до самореалізації.

Статтею 43 Конституції України гарантовано, що «кожен має право на працю, що включає можливість заробляти собі на життя працею, яку він сам вільно обирає або на яку вільно погоджується» [1]. Практика показує, що дане право, яке гарантується нормами як Конституції України, так і Закону України «Про сприяння соціальному становленню та розвитку молоді в Україні», не може бути в повній мірі реалізоване молоддю. Молоді особи постійно стикаються з проблемою конкурентоспроможності на ринку праці, основними чинниками якої є недостатній рівень галузевих знань, відсутність практичних навичок обраної професії та належного досвіду роботи взагалі.

Вагомими внесками в розв'язаннях проблем працевлаштування молоді в Україні є наукові дослідження вчених В. С. Венедиктова, В. П. Пастухова, О. С. Реуса, Ю. М. Щотової, О. М. Ярошенка. Процес євроінтеграції нашої держави вимагає дієвих дій законотворців для подолання проблеми зайнятості не лише молоді, а й осіб передпенсійного віку, жінок з дітьми тощо. На сьогодні, для таких категорій громадян при

прийомі на роботу встановлюється ряд гарантій на законодавчому рівні. Проте кількість таких гарантій є обмеженою, а існуючі - не завжди є ефективними. Закон України «Про сприяння соціальному становленню та розвитку молоді в Україні» також зазначає, що «Молодіжні центри праці, що діють відповідно до Типового положення, а також громадські молодіжні організації (агентства, біржі, бюро та інші) за наявності в них відповідного дозволу виданого державною службою зайнятості, сприяють працевлаштуванню молоді, в тому числі учнів, студентів, аспірантів у позанавчальний час, надають послуги, пов'язані з профорієнтацією та підготовкою до роботи за новою професією» [2]. В Україні створено та діє 16 обласних молодіжних центрів праці та молодіжний центр праці у м. Києві. Метою діяльності молодіжних центрів праці є вирішення питань працевлаштування молоді, забезпечення її зайнятості у вільний від навчання час, сприяння розвитку молодіжних ініціатив у трудовій сфері, перепідготовка та підвищення кваліфікації молоді [4], де надається можливість для реалізації молоді, і це є прогресивним кроком політики держави. Окрім того, дані центри надають консультації по працевлаштуванню молоді, що є позитивним моментом в їх діяльності.

Досліджуючи проблему працевлаштування молоді, неможливо не зупинитися на законності оформлення трудових відносин із неповнолітніми. Однією із гарантій сталості трудових правовідносин із неповнолітніми є законодавче правило, яке передбачає, що при прийнятті на роботу неповнолітнього із ним повинен бути укладений письмовий трудовий договір. На практиці дана норма виконується не завжди, можна сподіватися, що вирішення цієї проблеми відбудеться із прийняттям Трудового кодексу України, нормами якого (ст. 34 проекту Трудового кодексу України) передбачено обов'язковість укладення трудового договору в письмовій формі зі всіма працівниками [3].

Існує ряд питань, що виникають при працевлаштуванні молоді, які недостатньо врегульовані. Так, наприклад, нині відсутні нормативні акти, які б вирішували проблему працевлаштування молоді, яка має проблеми із законом. Міністерством юстиції України ще в 2006 році планувалося підготувати програму з питань реінтеграції і працевлаштування молоді та неповнолітніх, які перебувають у конфлікті з законом. Передбачалося, що, по-перше, цей директивний документ дасть змогу практично застосувати соціальний супровід. Тобто попередньо познайомитися з клієнтами соціальної роботи у виховних колоніях шляхом проведення анкетування, заведення спеціальних карток, знайомства з психологічними портретами вихованців. По-друге, продовжити індивідуальну роботу після їх повернення з місць позбавлення волі. А саме: вирішити житлові проблеми, допомогти працевлаштуватися, відновити документи, надати гуманітарну допомогу. На жаль, даний документ не був розроблений, а лише окремі його засади були викладені в Концепції розвитку кримінальної юстиції

щодо неповнолітніх в Україні, яка була затверджена Указом Президента України 24.05.2011 № 597, і стосуються вони лише залучення неповнолітніх до суспільно-корисної праці, без вказування чітких методів та засобів такої діяльності держави. Це ще раз підтверджує, що для вирішення як даної проблеми, так і загалом питання працевлаштування молоді, слід оперативно реагувати на проблеми як на законодавчому рівні, так і на практиці застосування прийнятих норм.

Література

1. Конституція України: прийнята Верховною Радою України 28 червня 1996 року // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 43.
2. Про соціальне становлення та розвиток молоді в Україні: Закон України від 5 лютого 1993 року // Відомості Верховної Ради України. – 1993. – № 16 – Ст. 167.
3. Проект Трудового кодексу України від 27 грудня 2014 року // Відомості Верховної Ради України. – 2014 – № 1658 – Ст. 34.
4. Інформація про напрямки діяльності та контакти молодіжних центрів праці в Україні [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://dsmsu.gov.ua/index/ua/material/17345>.

УДК 342.92:357.8

Кушинська Л. А., к.і.н., доцент,
Національний університет театру,
кіно і телебачення імені І. К. Карпенка-Карого, м. Київ, Україна

МІСЦЕ ВІТЧИЗНЯНОЇ ПРАВОВОЇ СИСТЕМИ У ПОСТІНДУСТРІАЛЬНОМУ СУСПІЛЬСТВІ

Розбудова української правової системи, що триває чверть століття, досі має відкриті питання. Від їх вирішення залежить, яке місце посіде вітчизняна правова система у новому світовому правопорядку – країни-споживача, котра не встигає за глобальним розвитком, або ж держави, котра віднайшла свій унікальний шлях використання власного ресурсу та своє місце серед інших гравців. Постіндустріальне суспільство розвивається згідно своїх об'єктивних законів та долає нові виклики. Наша держава перебуває у пошуку свого місця серед правничих систем сучасності, тож, в процесі своєї кодифікаційної роботи потребує врахування вітчизняних правових цінностей, ретельного перегляду пострадянської правової спадщини, а також гармонізації законодавства згідно взятих на себе міжнародних зобов'язань. Врахування вітчизняних правових цінностей є не лише конституційною вимогою, але й запорукою законності й правопорядку в країні. Стаття 11 Конституції України проголошує, що держава сприяє консолідації та розвитку української